

Posudek
na bakalářskou práci
Jevgenije Adamové

**Hlavní motivy v litevské literatuře devadesátých let 20. století.
Analýza a srovnání dvou pohledů.**

K obhajobě předložená bakalářská práce má zřejmý a zdánlivě dost jednoduchý cíl – srovnání dvou děl litevských autorů z devadesátých let minulého století. Jmenovitě se jedná o *Šumění pokácených stromů* Grigorije Kanoviče a *Skleněnou zemi* Vandy Juknaitė. Nesnáze zvoleného komparativistického rámce spočívá v nesourodosti, ba dokonce jisté protikladnosti zvolené látky. Autorka si, jak se zdá, vychutnává to, že srovnává na první pohled nesrovnatelné: próza muže a ženy, zástupců měst-rivalů Kaunasu a Vilnius, autor bilingvní a autorka více méně monokulturní. Počáteční základ srovnání tvořily (i zde ne zcela) jen společný čas a místo působení – tedy Litva devadesátých let dvacátého století. Přitom všem se autorce bakalářské práce podařilo objevit několik shod a vyzorovat specifika a kvalitu srovnávaných textů. Postřehy se konkrétně týkají symboliky názvů, jazyka, stylů, opakujících se motivů, jazykových kódů a vnímání prostoru, vztahu k dobovým a kulturním reáliím. Každá dílčí kapitola se opírá o detailní prozkoumání jazyka a poetiky zmíněných literárních děl. Každá kapitola je stručná a snaží se o věcnost výkladu (podpůrné argumenty jsou často zahrnuty do poznámek). Každá kapitola má své shrnutí. Bakalářská práce má též dvě „úvodní“ kapitoly: *Představení autorů* a *Stručný popis děl*. Skutečně se jedná o kapitoly pomocné. Nevidíme zde žádný balast, který by jen zpomaloval a navyšoval stránkový rozsah. V bakalářských pracích, které si kladou za cíl analýzu děl, se bohužel často setkáváme s monotónním převyprávěním s občasným pokusem o reinterpretaci. Předložená práce je skutečnou a autentickou analýzou, a tedy ne vždy a ne se vším budeme souhlasit. Autorka je ve svém posuzování občas až příliš razantní a zobecňující. Jako konkrétní příklad lze uvést úvahy o rozdílnostech mentalit na s. 43. Lze ovšem mluvit jen o rozdílech mezi tradičním způsobem života: agrárním (tedy litevským) a třeba urbanistickým (českým), což se mimo jiné projevuje i v rovině jazyka (pes umírá nebo chcípá). Řada sporných míst je předvídavě náležitě ošetřena, např. mluví se o „možném odkazu na židovsko-křesťanskou tradici“, nikoli o očividném nebo patrném odkazu apod. Z kategorie náhodných překlepů a nesrovnalostí lze snad uvést grafický „zkrat“ na s. 22 či vynechání předložky *ve* na s. 39 (3.5.2, první odstavec, druhá věta).

K nejpodstatnějším výtkám patří jistá nesrovnalost mezi náplní bakalářské práce a až příliš široce vymezeným názvem. Formulace *Hlavní motivy v litevské literatuře devadesátých let 20. století. Analýza a srovnání dvou pohledů* u čtenáře vyvolává mnohém širší očekávání. Stačilo by do závorek uvést: Na materiálu

Bakalářskou práci hodnotím známkou – *výborně*.

V Praze, dne 03.09.2013
Doc. PhDr. Ilja Lemeškin, PhD.